

242 provždy pokrytcům, kteří se pohoršují nad tím, že v listě duševní kultury české nefkák se darebákovi ušlechtilý pane, hlupákovi talente a naděje vlasti, octu bonbone a trusu voňavko.

Sebrané spisy F. X. Svobody

počínají právě vycházeti nákladem Vilímkovým v týdenních sešitech; zahajuje je román *Srdce její* vzkvétalo vždy dvěma květy. Jsme upřímně rádi, že dochází k tomuto podniku, který poskytne teprve náležitou možnost přehledu jeho rozsáhlého i silného díla i příležitost k jeho ocenění celkovému. Ke spisům Svobodovým se brzy vrátíme.¹

Literární frivolnost

V referátě o p. Dykovu aktíku napsali kdesi² narážkou na proslulé slovo Hebbelovo, že při něm propadlo vinohradské obecnstvo. Hebbel měl právo razit toto slovo ve svém případě, kdy obecnstvo nepochopilo jeho díla opravdu hlubokého, na něž se soustředil všemi silami, na němž pracoval léta a v němž podal celou svou bytost, ale je literární lehkomyšlností a směšným i pošetilým zneužíváním tohoto slova, dovolává-li se ho někdo při žertíku p. Dykově, který není víc než dialogisovaný feuilleton a mýdlová bublina. Vážít slovo a cítit jeho dosah — to je v Čechách cosi, o čem se sní teprve až stému spisovatel.

Čím psal Svatopluk Čech?

Domnívali jsme se až posud jako celý svět, že perem, ale vážné pochyby o tom vzbudil v nás Čechův nekrolog v neomylném Zvonu č. 23, str. 368. Čteme tam: „Svatopluk Čech nám umřel, ten krásný a velebný kmet, jehož srdce... atd., jehož dlaní ani jedinkrát nesevěřela vzácného péra, aby se zpod něho (!) nezrodila perlička krásy, nadšení a posily (!) české duši.“ Péro svírá se vždycky, jak známo, jen *prsty*, dlaní svírávají se jině nástroje, trochu hrubší, třeba ne proto méně účtyhodné, jako jsou *rýč*, *molyka*, *sekera*. Nebo snad chtěl říci p. prof. Sekanina, autor tohoto libodechého kvítka stylistického, že Sv. Čech — *vymačkával z péra ty zázračné perličky?*

Slečna Iza Grégrová

rozloučila se před několika dny s obecnstvem Národního divadla jako Máňa v Copu, chceme doufat, že ne navždy. Nepíšeme tedy uměleckého nekrologu, nýbrž jen povzdech za herečkou velmi inteligentní, která byla myslivou i citivou umělkyní

1 - [Viz zde str. 278 a n.]

2 - [Viz zde str. 218]

243 v plném smyslu slova, cosi, co dá se říci jen o nemnohých jejích kolegyních; zvláště ženské charaktery úpadkové a duše blaseované, nudou podryté nebo jinak pathologické, sžehnuté nervosami, zprahlé horečkami smyslů a obraznosti, měly v ní interpretku zvláštní jasnovidnosti a síly intuíční.

Parasiti Noviny

Doslýchám se, že v 6. čísle Časopisu pokrokového studentstva velmi se tužijákýsi mládenec, patrně veden klamnou nadějí, že mu prokáže ještě jednou čest výprasku.¹ Jest mně líto, ale človíček přeceňuje lehkovážně sebe i svůj list; nemá ani tisíciny významu, který si přikládá. *Takového* hmyzu Novina již dále živit nehodlá.

Volné směry v čísle 4—5

glossující smrt Hlávkovu, napsaly mezi jiným: „Jeho stavby nejsou pro dějiny české architektury význačným bodem a nejsou ani *personálně charakteristické, jak tomu chce F. X. Šalda*.“ To znamená, podsunovat mně něco, co jsem ani nemyslel, ani nefkál; v Novině seš. 6, str. 190 [viz zde str. 220 a n.] napsal jsem pravý opak toho o Hlávkově. Pravím tam výslovně, že architektura Hlávková jest „mrtvě učenecká“, že povaha jeho jest *komisní, střízlivá a suchá, že netvoří, nýbrž jen „obratně skládá“*, že stavby jeho vyznačuje „historický formalism a vnějšíková korektnost“. Tedy všecko pravý opak personelnosti!

Zola v českém rouše

Nemáme posud překladu ani hlavních děl Balzacových a již ohlašuje se druhý překlad Zolova románu „*Débâcle*“. Po prvé přeložil tento román asi před 15 roky Bedřich Frida; nový překlad vyjde ve zvláštní knihovně, velmi skvěle otitulované, tuším světových románů (na tituly jsme chlapíci!), a redigované Fr. Sekaninou, literárním referentem Zvonu a Národní politiky. Také ukázka literární kultury české.

Český spisovatel a český jazyk

„Platí to především o první části knihy *včetně až po Rousseaua*...“ píše p. O. Theer v Lumíru č. 7, str. 333, a necítí, že napsal nesmysl. Chce-li Rousseaua větitat, nesmí říci *po*, neboť *po* vylučuje věc, před níž je položeno; chce-li větitat Rousseaua, stačí, řekne-li *po druhé do Rousseaua* a odpustí si pleonasm „*včetně*“.

1 - [Viz zde str. 230 a n.]